

Cơn Bão Lòng Dapushta Deeray

Bên ngoài cơn bão vẫn tiếp tục gào thét tưởng như không bao giờ dứt. Tiếng gió rít ghê người cùng với những thân cây va vào nhau kêu r□ng rắc làm cô rung mình. Đường như bụi bay khắp nơi, cô có thể thấy được cái cảm giác sần sạt trên đôi môi khô nẻ của mình khi cố gắng chốt chặt các then cửa sổ và cửa ra vào, nó xuyên qua họng và chất đầy trong phổi. Thật là một đêm kinh khủng. Ngay sau đó một trận mưa như trút nước ầm ầm đổ xuống rồi kéo theo một vệt sáng chọc thủng bầu trời. Đèn trong nhà lờ mờ rồi tắt lịm. Mọi thứ chìm vào trong bóng tối. Cô lăm bằm nguyên rửa và vội vã đi tìm mấy cây nến. Tại sao vào những dịp như thế này Akash luôn đi vắng nhỉ? Giá như anh ấy có nhà vào một đêm như hôm nay thì hay biết bao, họ sẽ có thời gian để gần gũi nhau hơn. Cô tự nhủ "Đôi lúc mất điện lại đem đến điều thú vị cho những cặp vợ chồng không có thời gian dành cho nhau hay quá mệt mỏi vào những lúc họ muốn ân ái". Cô thở dài và cố nhớ lại lần cuối cùng họ ở bên nhau, đã lâu quá rồi.

Chồng cô, Akash, rất hiếm khi có thời gian rảnh rỗi, ít ra là từ sau khi anh bỏ nghề và đầu tư vốn để xây dựng nông trường. Đó là công việc đòi hỏi sự tỉ mỉ và công phu nhưng tuyệt nhiên anh không ngại một chút nào hết. Đã là niềm đam mê, là tham vọng và tình yêu thực sự của anh. Không biết từ bao giờ cô đã trở thành một vị trí rất mờ nhạt trong cuộc đời anh, có lẽ nông trường đã lấy đi toàn bộ sức mạnh cũng như lòng nhiệt thành của con người Akash. Cô thực sự không muốn thế chút nào khi cảm thấy mình đã bị cô lập hoàn toàn. Anh chỉ thỏa mãn nhu cầu và sự ham muốn khi cần thiết. Đứa con trai duy nhất của họ đã đi du học nước ngoài. Còn cô, cô còn lại gì cho bản thân? Hẳn hữu lắm cô mới giúp anh vài việc để làm cho nông trường thêm thịnh vượng, nhưng đối với cô công việc đó đem lại sự nhàm chán nhiều hơn là thích thú. Cô không bao giờ quan tâm đến cây cối hay động vật, vậy mà đó lại là công việc của anh. Chính nó đã làm họ phải xa nhau tới 25 cây số. Anh chẳng mấy khi về nhà, vì thế cô thường sống trong nỗi trống trải và cô đơn. Người hàng xóm gần nhất của họ cũng cách xa tới hàng kilômét. Thịnh thoảng lắm cô mới được nghe thấy âm thanh của những chiếc xe tải nặng trĩu chạy trên đường, nó như đánh thức cô rằng một xã hội v□n mình vẫn còn đang tồn tại và không xa đây lắm. Mới tám giờ tối mà cảm giác như đã quá nửa đêm bởi ánh nến chập chờn phía góc nhà. Đột nhiên có tiếng gõ cửa vang lên, đưa cô trở về với thực tại "Ai thế nhỉ?". Ngoài trời mưa vẫn đổ, tiếng gõ cửa lại lộc cộc. Cô định gọi người giúp việc nhưng sau lại thôi. Cầm cây nến trên tay cô dò dẫm đi ra phía cửa. Tiếng gõ cửa lại tiếp tục và lần này thì gấp gáp hơn. Ghé sát vào lỗ cửa nhưng cô chẳng tài nào nhìn thấy gì ngoài một khoảng đen tối mò. Chẳng còn cách nào khác, cô đành mở then cài mà tay run run vì sợ. Một người đàn ông với thân hình ướt sũng hiện ra nơi ngưỡng cửa. Anh ta nói ngay "Tôi xin lỗi vì đã tự tiện vào đây nhưng vì xe của tôi bị hỏng trên đường mà gần đây không còn nơi có người ở nào khác trừ nhà bà". Có cái gì đó ngân vang trong giọng nói của người đàn ông mới đến, nó vừa gần gũi vừa có phần xa lạ. Cô nâng cây nến để nhìn cho rõ mặt anh ta hơn, bất chợt cô kêu lên "Manoj? Manoj Trivedi?". Người đàn ông cũng vô cùng ngạc nhiên và nhìn chằm chằm vào mặt cô "Meera, có phải em đấy không?", anh cất lên thảng thốt khi bước vào phòng.

"Đợi em lấy khăn và bộ quần áo khô cho anh", cô mỉm cười dịu dàng rồi vào phòng ngủ lấy chiếc khăn và bộ đồ của Akash. Cuộc sống đột khi cũng đầy sự ngạc nhiên đến thú vị, không hẳn chỉ toàn những phút giây buồn tẻ. Anh đã từng là người yêu

của cô, từng là niềm đam mê thời tuổi trẻ và họ đã thề sẽ ở bên nhau mãi mãi. Đã có lúc trái đất dường như không còn tồn tại, trong giây phút ngây ngất và đắm say của tình yêu, họ những tưởng như sẽ yêu thương nhau trọn đời. Tại sao lời thề ấy lại trôi vào quên lãng? Phải chăng đó chỉ đơn giản là vì định mệnh. Họ chia tay mỗi người một ngả. Vì muốn theo đuổi sự nghiệp của mình, anh đã chuyển tới sống tại một thành phố khác, còn cô ở lại quê nhà. Sự xa cách đã làm họ ít có cơ hội gần gũi nhau hơn và những lá thư cứ thưa dần. Cuối cùng cả cô lẫn Manoj đều nhận thấy tình cảm ngày càng phai nhạt, nỗi đam mê và những cảm xúc ngày xưa giờ đã tan biến tự lúc nào. Họ đã chia tay nhau như thế và cuộc hôn nhân của cô với Akash đã đặt dấu chấm hết cho mối tình lãng mạn đó.

Giờ cô lại mỉm cười khi nghĩ về Manoj, cố gắng tưởng tượng xem cuộc sống của mình sẽ ra sao nếu cưới anh. Phải chăng anh đã làm tan vỡ giấc mơ tuyệt đẹp hằng ngự trị nơi trái tim cô. Manoj vừa lau người vừa nói: "Anh làm mất thì giờ của em quá". Cô không phản ứng gì mà chỉ nhận xét "Anh béo ra nhiều đấy". Manoj quay sang nhìn cô: "Em cũng không thay đổi gì nhiều ngoại trừ vẻ mặt hơi có phần nghiêm nghị. Hãy nói cho anh biết tại sao lại như vậy? Em luôn là cô gái vui vẻ, hay cười và vô tư kia mà". - "Em già rồi, Manoj" - "Già ư?". Nét mặt cô ánh lên niềm vui sướng và hạnh phúc khi anh nói rằng trông cô chẳng thay đổi gì cả. Quả thực sắc đẹp của cô dường như đã bị chôn vùi trên mảnh đất cằn cỗi này và thật xót xa khi có một người chồng không nhận biết được điều đó như Akash. Cô chợt bừng tỉnh: "Em lấy cho anh một ít đồ uống nhé, Manoj. Anh dùng gì nhỉ, Whisky hay Soda?". Nói đoạn không cần anh trả lời, cô đi vào bếp mang ra cho anh đủ thứ đồ uống rồi lại ngồi yên trên tấm thảm. Manoj cũng ngồi duỗi chân trên nền nhà. Trong mắt anh có cái gì đó mơ màng khi nhìn lên trần, đôi bàn tay xếp chéo ra phía sau đầu. Cái bóng khổng lồ của anh in trên tường trông ngồ ngẩn. Nét mặt Manoj đăm chiêu, anh trầm ngâm nói: "Anh và em còn vĩ đại hơn cả cuộc đời này". Cô nhìn anh cười: "Cái gì đã làm anh xuất khẩu thành thơ vậy?" - "Em và cơn mưa trong đêm". Bên ngoài mưa vẫn không dứt, rơi lộp bộp trên những tấm chắn cửa. "Anh có muốn một ít bánh Sandwich không?" - "Tốt quá, anh cũng đói lắm rồi. Thật là bất ngờ khi bà chủ nhà của mình đêm nay lại chính là người yêu nọm xưa". Cô quay vội ra để tránh cái nhìn của anh rồi trở lại với một chiếc bánh phết bơ, vài quả trứng luộc và mấy lát dưa chuột. Cô chợt nhớ lại kỷ niệm nọm nào: "Anh còn nhớ chuyến dã ngoại trên đồi Rocky không? Những chiếc bánh Sandwich ướt sũng và trà lạnh ấy mà" - "Có chứ, chúng ta như ở trên thiên đường vậy, mọi thứ thật tuyệt vời dù chỉ là những chiếc bánh Sandwich ướt sũng và trà lạnh". "Cô b□n kho□n: "Lúc đó anh có thực sự yêu em không hay đó chẳng qua chỉ là sự bông bột của tuổi trẻ?" - "Anh cho rằng lý do chúng ta chia tay nhau là vì đã xa nhau trong một thời gian quá dài" - "Em không nghĩ thế đâu" - "Hãy nói cho anh biết em có hạnh phúc không?" - "Về mặt nào đó thì có nhưng đối với em chẳng bao giờ tồn tại niềm hạnh phúc lớn lao hay nỗi thất vọng tràn trề, có thể nói rằng em hạnh phúc" - "Anh không hiểu" - "Anh sẽ không bao giờ hiểu, Manoj ạ. Thế anh đã bao giờ hài lòng với cuộc sống của mình hay chưa?" - "Chưa thực sự hài lòng lắm" - "Thế nên anh không hiểu hết giá trị của hạnh phúc. Có lẽ chúng ta không nên đề cập đến chủ đề này nữa. Còn anh hiện giờ sống ra sao? Vợ con thế nào?". Manoj châm điếu thuốc rồi rút từ trong ví ra một bức ảnh, một phụ nữ trẻ đẹp đang bồng trên tay đứa trẻ bụ bẫm, xinh xắn. Anh giải thích: "Đây là con trai anh, Anuj và mẹ nó" - "Cô ấy đẹp quá" - "Nhưng em biết không, cô ấy yêu con và công việc hơn anh. Lily là một người phụ nữ n□ng động, cứng rắn, thông minh và thành đạt. Em có biết điều gì xảy ra khi người phụ nữ như vậy lấy một người chồng gia trưởng như anh không?" - "Ý anh là...", cô bỏ lửng câu nói một cách ý nhị. "Đúng vậy, anh đã quyết định chia tay trước khi mọi

việc trở nên quá tồi tệ cô ấy có cuộc sống riêng của mình và anh cũng vậy. Cuộc sống của anh chưa bao giờ thực sự hạnh phúc cả. Chỉ một năm sau khi Anuj ra đời, dường như anh không còn tồn tại đối với cô ấy nữa. Anh đã cố níu kéo những gì có thể nhưng không được. Để cho cô ấy tự do là lối thoát duy nhất". Anh rít một hơi dài rồi lại yên lặng. Cô cố phá vỡ cái khoảng khắc nặng nề đó: "Em cũng có con trai" - "Nó ở đây à?" "Không, nó ở ký túc xá" - "Chắc em buồn và cô đơn lắm nhỉ" - "Vâng, rất buồn". Đây là lần đầu tiên cô thừa nhận điều đó.

Ngoài trời mưa cũng đã ngớt nhưng hơi lạnh vẫn luồn vào trong phòng. Họ vẫn cứ yên lặng như để hồi tưởng về một quá khứ xa xưa với những kỷ niệm đẹp đẽ mà họ đã đánh mất trong tầm tay. Cô những muốn thổ lộ cùng anh về cuộc đời mình, cái cuộc đời tựa tựa giống cuộc đời anh. Và thế là cô mang tập album ra tay sửa kể cho anh nghe. Cô mãi miết nói còn anh ngăm nhìn cô say đắm như thuở nào. Cô vẫn đẹp, khuôn mặt đáng yêu đó thuộc về cô gái mà anh đã từng yêu cách đây 20 năm. Cô gái ấy đã chế ngự trái tim anh. Không tìm được cảm xúc đang dâng trào, anh ôm chầm lấy cô, còn cô cũng buông người theo vòng tay của anh, đôi mắt cô run rẩy như sắp nhận được nụ hôn đầu đời. Nhưng đột nhiên cô cảm nhận được anh như đang cố gắng cắt đứt sợi dây vô hình kéo họ xích lại gần nhau, cô khẽ ẩy anh ra và nói: "Em chuẩn bị giường cho anh nhé, cũng khá muộn rồi còn gì" - "Không, ở đây anh thay rất thoải mái, chỉ còn vài tiếng nữa thôi mà"... Cô đứng dậy "Vậy thì chúc anh ngủ ngon nhé. Em cũng cần phải chợp mắt một chút". Nhưng giấc ngủ đâu có đến với họ dễ dàng như thế. Nhất là Meera, cô phải cố dẫn lòng để khỏi rơi vào vòng tay anh một lần nữa.

Những tia nắng mặt trời đầu tiên rọi qua tấm rèm cửa làm cô chói mắt. Theo thói quen thông thường, cô vội ngay lấy chiếc đồng hồ để trên bàn. Đã 9 giờ sáng rồi. Cô bật dậy và vươn vai, một nụ cười chợt thoáng trên gương mặt cô. Buổi sáng hôm nay thật trong lành và mát mẻ, ánh nắng chan hoà như quyện vào những đám mây đang lững lờ trôi. Không còn một dấu tích gì của cơn bão ngày hôm qua nữa. Cô chợt nhớ ra rằng chồng cô sẽ trở về sau vài tiếng đồng hồ nữa và cô sẽ phải giải thích về sự hiện diện của người lạ mặt trong nhà, nhưng dù sao đó cũng không phải là vấn đề quan trọng. Cô bước xuống phòng khách và gọi lớn "Manoj! Anh ở đâu?" Đáp lại tiếng gọi của cô là một sự im lặng đáng sợ. Cô tìm anh khắp nhà và gọi tên anh nhưng vô vọng. Một tờ giấy nhỏ đặt trên bàn "Cám ơn em vì những gì đã làm cho anh, nếu có dịp anh sẽ quay trở lại. Manoj". Anh đã đi và mang theo cả cái hy vọng nhỏ bé của cô. Tất cả chỉ còn thoáng qua như một giấc mơ. Cô đã khóc, khóc nhiều lắm, khóc cho hiện tại, cho quá khứ và cả tương lai nữa. Nhưng chỉ một lúc sau, cô lại trở về với chính mình, một người phụ nữ - trầm lặng và nhẫn nại. Mọi dấu vết của đêm qua đã bị xoá sạch. Cô đang chờ Akash trở về.